

Bahati kupci

Tema broja tužan je odraz stanja u državi nam, ali i regiji - državna tijela, organizacije i javna poduzeća najdraži su kupac informatičkih proizvoda i usluga. Pokušavam naziv "najdražeg kupca", kakve vezujemo za totalitarne režime (najdraži gost, voljeni voda itd.), obojiti ironijom, ali ne znam koliko mi uspijeva. U svakom slučaju, tržišna slika Hrvatske toliko je poremećena da svima koji se oslanjaju na ozbiljan, pošten, tržišno opravdan B2B pristup između dvije ili više kompanija u privatnom vlasništvu koje žive od onoga što prodaju zvuči kao bajka ili utopija.

Do koje je mjeru "najdraži kupac" bitan za preživljavanje, najbolje se vidi na WinDaysima, ali i drugim sličnim konferencijama. Neformalno, u kuloarima ili uz pivo svi, naravno, gundaju protiv vlasti, ali čim se na otvaranju pojave Kosorica, Josipović ili netko sličan, uistinu globalno nebitan lik, počinje više ili manje prikriveno ulizivanje, a kritične tonove iz kuloara, barem kod najviših menadžera i ljudi koji rade u prodaji, zamijene snishodljivi izrazi "osobitog štovanja". Kao da Josipović ili Kosorica imaju nekog utjecaja na kupnju informatike i kao da uopće znaju razliku između procesora i grafičke kartice, između ERP-a i SLA-a, ili između Intela i IBM-a.

Uglavnom, tu smo gdje jesmo, pa je i naša ovomjesečna tema broja pokušaj da pomognemo u snimanju stanja i savjetima za preživljavanje hrvatskoj informatici, bez politiziranih tonova, osim ovih malih i slabih u uvodniku. Kad je u pitanju sklapanje ugovora s državom kao kupcem, notorne su anegdote o dogovaranju poslova uz janjetinu. Jedna od radnih verzija naslovnice Mreže, rad našeg grafičkog dizajnera Hrvoja Brekala, imala je baš janjca na ražnju kao glavni ilustrativni ele-

ment. Odustali smo od tog rješenja, no donosimo ga uz uvodnik...

No to još uvijek nije sve. Nepristupačnost državnih službenika koja graniči s bahatošću nešto je s čim se često i mi novinari trebamo boriti čak i kada radimo afirmativne reportaže o toj famoznoj prodaji ili implementaciji informatike u državnim organizacijama. Prošlogodišnji intervju mjeseca s Dunjom Juricom iz Apisa ušao je u legendu. Juricu, protiv čijeg se supruga inače vodio (a možda se i još uvijek vodi) postupak zbog rasipanja javnog novca, nemoguće je dobiti za razgovor, za kasniju autorizaciju ili uopće ikakvu ljudsku suradnju. Naš primjer nije bio jedinstven - nedavno sam od kolege i prijatelja koji je vlasnik uspješne domaće privatne IT tvrtke, a koji bi trebao suradivati s Apisom, čuo da je i njemu nemoguće naći se s Juricom na sastanku i izglađiti probleme. U šali smo spekulirali da ta osoba možda uopće i ne postoji, već je u pitanju elektronički um, softverska, virtualna osoba ili mozak u tegli formalina, kao u lošim SF hororima.

Reportaža vezana za informatizaciju Hitne pomoći u ovom broju nastala je u sličnom znoju i muci, trebala je godina dana od početka, a samo za autorizaciju gotovog teksta, koji se čita za 15-20 minuta, pun mjesec! Nevjerojatna je razina nekooperativnosti od strane čelnosti Hitne, zbog koje sam razmišljao o otkazivanju cijele teme. Baš ih briga, može im se. Ukratko, da Mrežu radimo isključivo suradujući s državnim službenicima, izdavali bismo pola broja svakih šest mjeseci. Što ipak nije razlog da im ne pokušamo prodati šaku informatike! Bit će valjda bolje ako kliknju po Internetu... @

**Radna verzija naslovnice - Čuli smo, međutim, da sklapanje poslova uz janjetinu više nije "u diru".
Aktualne su nešto sofisticirane metode...**